

Til de to Højremedlemmer i Udvalget vilde jeg gerne sige et Par Ord. De ere saa stærkt inde paa at anbefale os, at det skal være Privatbaner, selv om Staten skulde give et større Tilskud. Ja, jeg kan godt forstaa det fra det ærede Medlems Side, der plejer at indtage Pladsen som min Sidemand til Venstre (N. Andersen), men derimod kan jeg ikke forstaa det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Hammerich), naar det ærede Medlem, der staar med sine umaadelige Krav, der løbe op ikke til Millioner, men til 10 Millioner til Forholdene herovre, nu vil sige: Ja, lad dem faa nogle smaa lette Baner derovre, og lad disse fattige Hedeboere give høje Takster, som paa Privatbanerne, og lad os saa køre videre. Jeg noterer dette Forhold for at have det i mente ved en anden given Lejlighed.

Med Hensyn til den Ændring, der er stillet af Udvalget, og som ikke er tiltraadt af det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), saa beklager jeg, at det ærede Medlem ikke har kunnet gaa med til den, det er den Ændring, der gaar ud paa, at disse Egne ikke skulde give 40,000 Kr. pr. Mil i Tilskud, men 25,000. Naar man satte et Tilskud paa 25,000 for Herning—Skern-Banen, der saa naturligt som noget kan sammenlignes med disse Egne, kan jeg ikke forstaa, at man her vil gaa fra det, men navnlig forstaaer jeg ikke, at det ærede Medlem, der har været med til at forandre Hovedprincippet i Loven af 1894 om de private Baner, saaledes at rigere Egne fik $\frac{3}{4}$ til private Baneanlæg, nu indtager en saadan Stilling her, men jeg tænker heller ikke, at det har saa meget at betyde. Jeg kan altsaa ikke forstaa det nævnte ærede Medlems Stilling, men jeg har den Tro, at det har ikke saa meget at betyde med hans Modstand, kun tager den sig ikke saa godt ud, da han har været med til det andet Forslag for et Aars Tid eller to siden.

Jeg vender mig saa til den ærede Minister. Den ærede Minister sagde, han vilde ikke stille Forslag om Viborg—Herning-Banen, men jeg tror, at den ærede Minister har gjort en stor Fejl for et Aarstid siden, det var den Gang han opdagede, at Gedsér—Warnemünde næppe kunde gaa, og da han saa var ude for at finde en Bærekraft til at faa den, saa fik han vel nok det Indtryk, at her maatte noget jydsk til. Men jeg vil saa gøre opmærksom paa, at saa begyndte den ærede Minister fra den fejle Ende. Han kunde saa dejlig have ladet Vejle Station ligge,

han kunde ogsaa saa dejlig have ladet Købet af Vejle—Give-Banen ligge, det var noget, man kunde tale om i Fremtiden, men han burde have sagt: Vi begynde Nord fra med Viborg—Herning, saa tage vi Holstebro—Herning og fortsætte saa derfra til Give. Jeg undrer mig over, at den ærede Minister, som for mig staar som en Mand med ret god Sporsans, ikke havde faaet det opsporet, saa meget mere som han jo vidste, at der i Udvalget sad en Mand, som han kunde være vis paa med al Kraft og med Rette vilde sætte meget ind paa at faa Viborg—Herning-Banen, nemlig den ærede Ordfører (Krabbe), foruden andre fra de Egne, der interessere sig for disse Baner. Dersom Ministeren den Gang havde sagt: Nu begynde vi fra den Ende, med hvad der er undersøgt, er det min Overbevisning, at den højtærede Minister lige saa let, som han her har kunnet skaffe Projektet om Holstebro—Give-Banen, ogsaa kunde have skaffet Planer, Tegninger og Overslag for denne Bane, saa meget mere som der forelaa gamle Arbejder, der kunde bygges paa. Men det havde nu den højtærede Minister ikke opdaget, og nu er han begyndt fra den modsatte Ende.

Nu vil jeg sige, at det er altid godt at gøre en Fejl god igen, det tjener man altid sig selv bedst ved. Jeg vil derfor raade den højtærede Minister til at sige: Endskønt det er den ærede Ordfører i Udvalget og flere andre ærede Medlemmer i Udvalget der have opdaget dette udmærkede Forslag, og skønt jeg ikke paa Forhaand har nogen Del deri, stiller jeg mig paa det Standpunkt at sige: Her er Redningsplanen, og derfor tage vi hele denne jydskes Banesag for os og føre den igennem, saa tror jeg, den højtærede Minister gør rigtigt, og at det vil blive heldbringende saa vel for denne Sag som for flere andre, i det mindste dem, som Flertallet interesserer sig for. Men nu siger den højtærede Minister, at andetsteds — og dermed tænker jeg, han har ment Landstinget — er man imod denne Bane, det er en gammel Stridsbane. Ja, netop fordi den højtærede Minister har fremholdt den som en Stridsbane, maa der fra denne Side sættes meget stor Kraft ind paa at beholde den. Jeg skal henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at dermed har Ministeren i Virkeligheden sagt: Nu maa I holde fast til det yderste. Og det maa vi gøre. Men om det nu egentlig skulde være en Stridsbane, tillader jeg mig dog at betvivle. Jeg tror, at den kun er